

© The Economist

La ment curiosa i progressista, explorant Europa cap a un nou pensament d'esquerra, no recorrerà instintivament a França. No hi ha multituds entusiastes que es reuneixin per debatre a la seu del Partit Socialista. Cap ressenya intel·lectual francesa no desperta una massiva i obligatòria lectura sobre com remodelar la democràcia social al segle XXI. En tot cas, sota la presidència de François Hollande, França sembla estar encallada perseguint fantasmes del passat i repetint la seva pròpia història –una nova versió moderna del canvi total de 1983, quan François Mitterrand va eliminar l'excés d'impostos i va acceptar el mercat lliure.

No obstant això, l'elecció a Gran Bretanya de Jeremy Corbyn, nou líder retro del Partit Laborista, té la desconcertant conseqüència de fer que el socialisme francès sembli un ferm pas endavant. No és que la maquinària del Partit Socialista hagi canviat molt. Les seves camarilles sectàries continuen lliurant antigues guerres al voltant de plats de *fruits de mer* en conferències a la vora del mar. I els intel·lectuals d'esquerra, Thomas Piketty inclòs, un economista ara ocasionalment

en préstec al senyor Corbyn, continuen preocupats per la denúncia de l'austeritat i el modelatge d'un sistema tributari més progressiu. Encara que, si mirem detingudament en un petit racó del Govern dirigit per Manuel Valls, primer ministre de centre esquerra, trobem un intent de pensar en el futur que podria ressonar més enllà de França. Ments àgils s'estan preguntant com armar l'esquerra per enfrontar-se amb un món arrossegat per noves tecnologies i automatització.

Un cop d'ull del nou estat d'ànim es po-

dia veure la setmana passada a Londres, quan dos francesos d'uns 30 anys saltaren sobre l'escenari en un esdeveniment dels inversors. Un d'ells, un empresari, es va posar una corbata (presumptament per mostrar serietat). L'altre, ministre d'Economia de França, Emmanuel Macron, es va despullar (presumptament per mostrar el seu costat més progressista). S'ha convertit en el principal activista de l'esquerra liberal. L'empresari Frédéric Mazzella acaba de sumar BlaBlaCar, la seva aposta pel trajecte compartit amb 20 milions d'usua-

MÓN

Líders de cotxes sense conductor

El ministre francès d'Economia Emmanuel Macron està posant en evidència el 'nou' laborisme de Corbyn.

Emmanuel Macron

afavorir el conservadorisme i la defensa dels privilegis. “Les regles han d’evolucio-
nar amb la societat”, opina Mazzella. “Ma-
cron està tractant d’estimular l’alteració
tan ràpid com la societat pot acceptar-la.”

Un bordeus mal tapat

Moderats laboristes, desconcertats en la seva conferència del partit a Brighton, podrien voluntàriament haver intercanviat alguns entusiasmes per la nova economia amb les reflexions del seu líder sobre l’antiga economia. No obstant això, el senyor Macron, un banquer d’inversions amb un grau en filosofia, s’enfronta a la realitat que les seves idees són tan ben rebudes entre alguns socialistes francesos com una botella mal tapada de bordeus. En el millor dels casos, és irritant; en el pitjor, tòxic per a la línia socialista.

Per tots els darrers esforços per reconciliar el partit amb el mercat, els socialistes francesos troben el discurs de Macron no sols incòmode, sinó també en contra del relat que defineix l’esquerra: la llarga marxa històrica del progrés col·lectiu. La lluita pels drets compartits i progressius està gravada en les ments dels joves francesos: el dret de tothom a dues setmanes de vacances pagades, dut a terme per Léon Blum el 1936, ampliat a cinc (setmanes) el 1982 per Mitterrand; la setmana laboral limitada a 39 hores el 1982, reduïda a 35 hores l’any 2000. Per aconseguir els mèrits de tenir una setmana laboral més curta s’han d’invertir “un centenar d’anys de lluita, sang, suor i llàgrimes”, diu un socialista.

La tecnologia ha alterat molt la política i també els mercats. Durant la primera era de la màquina al segle XIX, es va triar dècades d’agitació per promulgar les reformes socials que van permetre a societats senceres beneficiar-se de l’automatització. En el present, el senyor Macron ni tan sols està tractant de formular una política, per tal d’impulsar cap endavant el debat abans que la tecnologia arribi primer.

Pot ser que el partit no el vulgui per aquesta raó, però les enquestes insinuen que els francesos sí. El britànic Corbyn fa que el francès Hollande no sembli gens modern. Però el senyor Macron està posant en evidència una gran part de la direcció socialista pel que continua sent: imperdonablement passada de moda. ●

Traducció de Marina Solaz Corts

ris des de Mèxic fins a l’Índia, al petit cercle de nouvinguts al mercat europeu per valor de més d’un bilió d’euros. El seu misatge comú: França està adoptant la innovació disruptiva (París és un dels mercats més coneguts d’Uber fora d’Amèrica, tot i que els fiscals francesos estan perseguint els executius d’Uber) i tractant d’aconseguir que funcioni per a tothom.

El senyor Macron i els seus amics estan bregant amb la forma de reescriure les regles d’igualtat i benestar per a l’economia digital, que estava la mitjana assalariada, difon el treball autònom i menysprea els titulars defensats pel sindicat. Es pregunten: què haurà de dir l’esquerra quan els “cotxes sense conductor” facen innecessaris els sindicats de taxis? O sobre una jornada laboral legal en una economia *uberitzada* on prevalga el treball autònom? Aquestes preguntes poden semblar d’un altre món a aquelles persones que reparteixen fullets o pavimenten les voreres per intentar evitar la derrota d’avui. Però la reorganització dels llocs de treball arriba més ràpid del que al senyor Hollande li costa fer una pirueta sobre la política econòmica. Gairebé el 25% de la mà d’obra europea no és assalariada. El senyor McAfee estima que la meitat dels llocs de treball d’avui dia, en un temps, desapareixeran. I França està

preparada per a l’alteració: fusions a part, l’empresa més jove del CAC 40, l’índex borsari més gran, va ser fundada el 1967.

“L’esquerra ha construït la seva història al voltant de la prolongació dels drets col·lectius”, recorda el senyor Macron. A hores d’ara, “la transformació de l’economia corre el risc de posar fi a aquesta aventura del progrés col·lectiu”. El repte, segons Macron, és construir una forma de nou progressisme, estructurat al voltant de la idea de progrés individual per a tots, de manera que es combini agilitat amb seguretat. Què significa això a la pràctica? El treball haurà de ser mesurat cada vegada més per tasques realitzades i no per temps gastat darrere d’un escriptori. Protecció i beneficis, com ara la formació o la seguretat social, hauran de ser individualitzats per a carreres a la carta.

D’altra banda, els reguladors hauran de posar els consumidors en primer lloc. “Els voten cada dia, utilitzant Uber”, diu el senyor Macron. Hem de tenir-ho en compte i construir un marc equitatiu. Els treballadors, després de tot, en acabar la feina es transformen en compradors i busquen gangues nocturnes o un passeig emparaulat des dels seus telèfons. Segons l’esquerra, donar suport a les persones que són amenaçades per la tecnologia és